Р Е Ш Е Н И Е
№ 4107

гр. София, 19.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 27.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора БОНЧЕВА, като разгледа дело номер **4134** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалбата от САМИ К. Л. – гражданин на И., насочена срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 426 от 28.03.2013 г., с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощен адвокат Д. и поддържа жалбата против решението като цяло. С жалбата, която има характер на универсално приложима се твърди незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбоподателят лично и непосредствено пред Съда заявява, че по отношение на него не са отправяни заплахи в страната на произход, но не желае да се завърне там, защото родителите му са убити.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като поддържа аргументите, изложени в оспорваното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства и съобрази становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното.

След като през м. август, 2012 г. чужденецът Сами К. Л. – гражданин на И. е влязъл

нелегално на територията на РБ, на 10.08.2012 г. е подал пред СДВНЧ – Любимец, при Дирекция „Миграция” – МВР молба за закрила, която е разгледана от председателя на Д. в производство по общия ред. Причината за напускане на И., респ., за търсене на закрила е мотивирал с твърдението, че родителите му са убити от неизвестни лица, през месец май, 2012 г. Заявил е още, че не е бил у дома си по време на убийството и не се е обърнал към Полицията за помощ. Не е съобщил за получавани заплахи или за осъществено преследване.

Събраните данни и изложената бежанска история са обсъдени и анализирани подробно от председателя на Д., който е приел, че по отношение търсещия закрила не са налице основания за предоставяне статут на бежанец. За да постанови решението си административният орган е преценил основателността на молбата за статут и от гледна точка на установените в чл. 9 ЗУБ предпоставки, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г., както и официалните информации за актуалното положение в И..

Оспореното Решение № 426/28.03.2013 г. е връчено на 03.04.2013 г. и подадената жалба от пряко засегнатото лице, против решението като цяло, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Настоящият състав на Административен съд София – град намира, че решението на председателя на Д. е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Предоставянето на хуманитарен статут е в зависимост (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Наличието на указаните в чл. 9 ЗУБ обстоятелства се съдържа само в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства и дори твърдения, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в И. той е бил обект на тежки посегателства или е бил изложен на опасност от такива. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на член 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информациите на молителя и всички

документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърденията не са достоверни и свързани, и си противоречат, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в" и „д" не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Така, относно Сами К. Л., предвид и разпоредбите на чл. 8 ЗУБ не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (Meki Elgafaji и Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie) С. (понастоящем – Съд на Европейския съюз) тълкуване на член 15, б. „в" от Директива 2004/83, във връзка с член 2, б. „д" от същата не променя горния извод. Според решението на Общностния съд текстът на чл. 15, б. „в" трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи". Актуалната ситуация в И., въпреки констатациите за несигурност и нестабилност, и въпреки случващите се въоръжени инциденти не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват

сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи".

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Решение № 426/28.03.2013 г. е издадено от компетентен административен орган (чл. 52, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 75, ал. 1 ЗУБ). Жалбата срещу решението на председателя на Д. е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на САМИ К. Л. – гражданин на И., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 426 от 28.03.2013 г.,

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: